

TARRYN FISHER

THRILLER

VE ŠPATNÉ
RODINĚ

VE ŠPATNÉ RODINĚ

THE WRONG FAMILY

© 2020 by Tarryn Fisher

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marie Fulková, 2022

Cover © Thivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2756-8 (pdf)

Tarryn Fisher

VE ŠPATNÉ RODINĚ

VENDETA

Pro Traci „Face“ Finlay
a tetičku Marlene

ČÁST PRVNÍ

1

JUNO

Juno měla hlad. Než ale mohla něco sníst, musela dojít k lednici a nezranit se.

Vyhledla si bezpečnou trasu po malých ostrůvcích v místnosti plné velkých úlomků skla. Na sobě měla jen tenké ponožky a opatrně našlapovala po černých a bílých dlaždicích, jako kdyby hrála šachovou partii. V noci slyšela hádku a teď už na vlastní oči viděla bílé úlomky porcelánu, které trčely jako zuby po celé podlaze. Nemohla je odstranit a rozhodně se nechtěla zranit. Když obcházela kuchyňský ostrůvek, zahlédla převrácenou zelenou láhev od vína. Z praskliny ve tvaru U vytékala tmavá tekutina a vlévala se jako řeka někam pod sporák.

Juno to všechno cestou k cíli pozorovala s jistou zvědavostí. Stará lednice při otevírání zabzučela, sklenice s dochucovadly ve dvířkách zařinčely. Police byly většinou prázdné; čisté, ale prázdné. Juno to vnímala jako příliš lehavý obraz tohoto domu a všeho v něm. *Kromě dneška,*

pomyslela si a ohlédla se po rozmláceném nádobí. Přiložila si dva prsty ke rtům a zadívala se do lednice. Nebyli nakoupit. Pokoušela se vzpomenout si, kdy naposledy se vrátili domů s plnými taškami. Winnie s recyklovatelnými pytlíky, ošklivě ochablými jako Junina prsa. *Brzy nakoupit půjdou*, řekla si. Mají dítě, které musí nakrmit. Třináctiletého Samuela – a děti v tomhle věku jedí hodně. Obavy ji však neopouštěly. Z přihrádky vyndala jediné dvě plastové krabičky a podržela je proti světlu. Tři dny staré špagety. Vypadaly seschlé. Neforemný slepenec na vyhození. Položila krabičky na kuchyňskou linku. Ve druhé byl zbytek rizota. Juno ji dlouho zkoumala. Včera večer v posteli cítila, jak se vaří, a kručelo jí v žaludku. Pokoušela se čichem rozpoznat příměsi: bazalka, cibule, jemné zelené papriky, které Winnie pěstovala na zahradě.

S námahou uvolnila víčko krabičky a přičichla k obsahu. Ještě se to dalo jíst, trochu si zobne. Jedla rizoto studené, usazená v malém jídelním koutku obráceném do zadní zahrady. Hádali se o dům a pak o peníze a potom Winnie o něco praštila kastrole, snad ne o Nigelovu hlavu, protože byl ráno naživu a v dobré kondici. O několik vteřin později se převrhla ta láhev s vínem.

Hodiny nade dveřmi ukazovaly sedmnáct minut po desáté. Juno si ztěžka povzdechla. Její plán na dnešní den nabral zpoždění, na sprchu jí už nezbýval čas. Rychle dojedla, potom spěšně umyla a utřela vidličku. Pak se po špičkách vydala kolem nebohého kastrolu a ušklíbala se nad tím svinčíkem. Před několika dny začala číst knížku a chtěla se k ní vrátit. V sedmašedesáti už jí zbývalo jen málo radostí a čtení patřilo mezi ně.

Ještě jednou se ohlédla, aby zkontrolovala stav kuchyně, a uvažovala, kdo to uklidí. Líbila se jí kostkovaná černobílá podlaha, kterou Nigel toužil vyměnit za dřevěnou.

Olivově zelená lednice se kdysi v obchodním domě Sears musela vážně vyjímat a Juno se po každém příchodu do kuchyně radostí tetelilo srdce. Kuchyně *žila*, ne jako ty sterilní, modernistické, jaké obvykle najdete v odděleních pojmenovaných podle stromů. Měla štěstí, že tu může být. Greenlake bylo tím typem poklidné čtvrti, za život v níž jsou lidé ochotní platit horentní sumy. Věděla to a narušit soužití s Crouchovými bylo to poslední, po čem by toužila. Zhasla, vešla do chodby a jejich problémy přenechala jim. S uklízením toho rozlitého vína se tedy někdo pořádně nadře.

Asi o dva metry dál chodbou, po Junině levé ruce, se nacházela vstupní hala a společný obývací pokoj. Vstupní halu tvořil poněkud stísněný výklenek s mozaikami v oknech a výhledem do parku. Býval obložený tmavým dřevem, ale Winnie ho natřela na bílo, což celkový dojem příliš nevylepšilo. A pak tam byly rodinné fotografie: profesionální portréty Sama v různých obdobích, některé z doby, kdy mu začaly růst zuby a vyčnívaly z dásní jako žvýkačky Chiclets. Byl tam také Nigel s Winnie na svatbě. Nigel v černé kravatě a Winnie v jednoduchých přiléhavých šatech, nepochybně inspirovaných Carolyn Bessettovou na svatbě s Johnem Kennedym jr. Ale navzdory zoufalým pokusům o radostné oživení byla hala odsouzená k tomu, aby vypadala jako sakristie. Juno často slýchala Winnie, jak si na ponurost haly stěžuje a neustále popichuje Nigela, aby s tím něco udělal. „Měli bychom porazit ten strom venku. Do místnosti by se dostalo mnohem víc světla...“ Ale její muž to nekonečné naléhání neposlouchal, na to byl příliš duchem nepřítomný. Winnie trvala na tom, aby světlo nad vstupními dveřmi bylo stále rozsvícené. Juno s ní v duchu souhlasila. Vchod *byl* ponurý. Ale za vstupními dveřmi, menší neoplocenou předzahrádkou a rušnou

ulicí byl park Greenlake. A to bylo na domě to nejlepší. Greenlake byla čtvrť Seattlu s předměstskou atmosférou a její centrum tvořily jezero a park, po kterých dostala své jméno. Kolem jezera se vinula přírodní stezka dlouhá čtyři a půl kilometru. Mohli jste být bezdomovec nebo milionář, na téhle stezce to bylo jedno. Lidé sem přicházeli, procházeli se a sdíleli společný prostor.

Juno nepokračovala do zadní části domu, místo toho se šourala doprava, kde se z haly jedněmi dveřmi vstupovalo do společné jídelny a dalšími do velkého pokoje. Když sem vešla poprvé, žasla nad přemírou barev a vzorů, které se mísily v celém pokoji.

Nohou z cesty odstrčila spadlý polštář a pomalu se vydala k policím s knihami. Bolelo ji v kyčlích, při každém kroku sebou trhla. Viditelně dnes kulhala a cítila na sobě plnou tíži svých sedmašedesáti let. Knihovna byla jen asi deset kroků od ní, ona se však v půli cesty musela zastavit a chvíli nehybně stát se zavřenýma očima, dokud bolest nezmizela. Nakonec se ke svému cíli dostane, jako vždycky. Když to nesnesitelné tepání polevilo, plahočila se dopředu a její klouby naříkaly bolestí. Dnešek byl špatný. Poslední dobou bylo takových dnů čím dál víc. Kdyby tak došla alespoň k té knihovně...

Ty potíže ji trápily už nějakou dobu. Nemoc postupovala jejími klouby. Příznaky zprvu vypadaly jako chřipka – neustupující bolesti v kostech, v úponech svalů. Jenže teď neudělala krok, aby klouby neměla jako v jednom ohni. Bolest byla tak silná, že Juno chtěla zemřít. Nohy měla dole oteklé a prsty promodralé jako obličej Violet Beauregardeové ve filmu *Willy Wonka a továrna na čokoládu*. A co hůř, až šestkrát denně ji přepadaly mdloby. Po každém pádu trpěla víc, protože se postupně měnila v živoucího kostlivce, takže bolest nemělo co tlumit.

Neměla vlastní počítač, a tak používala ten Crouchových a na Googlu hledala tu nejlepší stravu pro člověka s jejími obtížemi, ptala se toho obřího neviditelného robota, co by měla a neměla jíst. Obří robot radil jíst věci jako ryby a fazole a pít hodně mléka. Juno od té doby každý den snědla plechovku fazolí, ale ryby jí nikdy moc nechutnaly. Když byla na Winnie hodně našťvaná, pila mléko rovnou z krabice v lednici.

Z obývacího pokoje do knihovny se podlaha mírně svažovala. Juno v těch místech zavrávala, nával závratí přišel v nejméně vhodnou dobu. Měla pocit, že nezvládne správně načasovat své kroky. Belhala se po straně, jednou rukou opřená o stěnu, zatímco se s ní celý svět točil, jenže pak stehněm narazila na ostrou hranu stolu. Co to bylo? Tělem jí projela ostrá, pronikavá bolest. Juno otevřela ústa a chtěla vykřiknout, ale vydala ze sebe jen přiškrčené zachroptění. Potom upadla na zem. Poslední, co zahlédla, byl hřbet rozečtené knížky.

Juno se pomalu posadila. V ústech měla sucho a otevřít oči bylo bolestivé. Bylo jí trapně, ačkoli kolem nebyl nikdo, kdo by její pád viděl. Vraštila obličej a třela si naražené místo na stehně. Do zítřka tam bude mít modřinu velikosti švestky. Poprvé po spoustě let cítila, že potřebuje panáka. Silného. Co na tom, že se pak bude potácet jako opilec, střízlivá beztak nechodila o moc líp. Ale byly to jen takové silácké úvahy. Před mnoha lety pít přestala, aby si prodloužila život – z chlastu, který měl Nigel v domě, ji akorát tak bolelo na patře. *Dost bylo lítosti, kamarádko*, pomyslela si, *je čas se vzchopit*. Posunula se kousek stranou, složila nohy pod sebe, na jedné straně se zapřela rukama do podlahy a opatrně se přetočila tak, že byla na všech čtyřech.

Minulý týden upadla v koupelně, narazila na roh umyvadla a na čele jí zůstal ošklivý šrám. Ne, tehdy neomdlela,

jenom se jí zamotala hlava, ale i to stačilo, aby klesla na kolena.

Rána na čele ji teď pálila, když se plazila po čtyřech jako pes s hlavou skloněnou dolů, kolena úpěla bolestí a ruce a nohy měla nateklé jako syrové těsto. Když se dostala k čalouněnému lehátku, použila je jako oporu a z posledních sil se zvedla. Bolelo ji v každém kousku těla, za ten ostudný pád bude platit ještě celé dny.

„Ha!“ řekla si a našťavaně zírala na knihy.

Našla svůj román, vytáhla ho z hromady knih, zastrčila pod paži a zamířila k nejbližšímu křeslu. Nesnášela sezení na čalouněném lehátku. Připadala si příliš jako Winnie. Přčetla jednu stránku, když ji přemohlo ranní vyčerpání.

S trhnutím procitla. Načervenalý sameček jiříčky seděl na větvi u okna a radostně cvrlikal. *Čim-čará, čim, čim, čará!* Od té doby, co ptáci odletěli před nadcházející zimou, neviděla žádného. Nasála sliny, které se jí usadily v koutku úst, a spodní ret se jí roztrásl. Byla otupělá a její potem zvlhlé končetiny ještě pořád spaly. To ten její zatracený oběh. Byla nesmírně, nekonečně vyčerpaná.

Když se v křesle pracně posunula dopředu a vstávala, knížka s bouchnutím přistála na koberci a zůstala ležet na vnitřní straně s listy prohnutými a poskládanými jako origami. Vyděšeně pohlédla nejprve na knihu a pak do přítmí pokoje. Obojí bylo na nic. Trhla hlavou směrem k oknu, obrácenému směrem na východ do zadní zahrady. Na konci zahrady byla branka, která vedla do uličky. Nigel Crouch se tou brankou často vracel domů, ale teď byla zavřená a závora zastrčená.

Hodiny – kolik vlastně je? Nevěřícně zírala na čísla v kabelové televizi; i nadechnout se bylo najednou těžké. Zapomněla na knihu, která jí před chvílí vypadla z klína,

a odklopýtala ke schodům. Poslední, co by dnes chtěla, bylo setkat se s někým z Crouchových.

Zmizela právě včas. Nigel se dnes vrátil domů z práce dříve než obvykle. Na stole zachrastily klíče a pak se otevřela skříň na chodbě, kam odhodil svoji pracovní tašku. Juno ho slyšela, jak kráčí chodbou přímo do kuchyně, nejspíš pro pivo. Z místa, kde ležela přikrytá dekami, vyděšená, že uslyší další zuřivou hádku, zaslechla, jak hlasitě zaklel. Ukazováčkem si našla místo za uchem, kde začínala čelist, a kroužila na něm bříškem prstu. V dětství ji tenhle malý rituál uklidňoval a spoléhala na něj dodnes. Nikdo z nich zjevně nehodlal polknout pýchu, vzít mop a uklidit tu spoušť po hádce. Juno by se vsadila, že si Nigel přeje, aby si pro dřívější návrat domů nevybral zrovna dnešek. Slyšela ho, jak dupe přímo přes rozbité nádoby a podpatky bot drtí porcelán na prach.

Lednice se otevřela a následovalo hlasité: „K čertu!“ Přehrádka na pivo byla prázdná. Zaslechla, jak zamířil rovnou do spíže, kde měl za sáčky se solí a kořením schovanou láhev Jacka Danielse. O tom Juno věděla. Za ty měsíce pochopila, že Winnie přímo nesnáší, když je Nigelův dech cítit alkoholem. Jejího otce zabil opilý řidič, jakýsi velmi bohatý člověk, a ona tvrdila, že zápach alkoholu prostě nemůže vystát. Soudní vyrovnání bylo tenkrát obrovské, Winnie a její sourozenci dostali za ztrátu otce štědře zapláceno. Proto Nigelovi nedovolila pít cokoli silnějšího než jen pivo a víno.

Juno si představila, jak Nigel zamračeně obhlíží spoušť ze vztekle rozlitého vína, které v noci zřejmě pil přímo z láhve. Podle ní měl pádný důvod k mizerné náladě. Winnie dva dny zpátky vylepila seznam manželských povinností na stranu lednice. Juno se u ní tehdy na chvíli zastavila, aby si seznam přečetla. Tón, kterým byl sepsaný, ji

zaskočil. Winnie seznam neadresovala přímo manželovi, samozřejmě, tak tomu nebylo nikdy, ovšem jasně z něj vyplývalo, že tohle je jeho práce. Nahoře se vyjímal třikrát podtržený nadpis Plán:

- Spravit zvonek.
- Natřít zadní verandu, než začne pršet.
- Odstranit tapetu vedle dveří v ložnici.
- Vykopat švestku. Je suchá!
- Vyčistit okapy.

Slyšela otvírání a zavírání skřínky. Poznala, že zvuk patří ke skřínce pod dřezem, podle toho, že měla vadný pant. Teď popadl hadr. Vzápětí se ozval zvuk tekoucí vody a šustění pevného černého pytle na odpadky, když ho otevíral. A potom si na plné pecky pustil kapelu Third Eye Blind. Nigel začal uklízet spoušť, kterou jeho žena napáchala předešlou noc. Zabralo mu to patnáct minut a Juno v jednu chvíli zaslechla i vysavač. Když skončil, slyšela, jak přešlapuje u dveří. Možná uvažoval, jestli by neměl udělat něco se zvonkem.

Se zvonkem *nic* nebylo, fungoval perfektně. Juno podezírala Winnie, že si schválně vymýšlí.

„Je moc hlasitý,“ stěžovala si. „Při každém zazvonění mám pocit, že nás jdou přepadnout s pistolí.“

Juno si nebyla jistá, jak může zvonek souviset s ozbrojeným přepadením, ale paní domu chtěla, aby zněl „konejšivěji“.

Dosud se o téhle rodině dozvěděla jednu nebo dvě věci. Zaprvé: Winnie se příliš často chovala jako rozmazlená holčička; jídlo bylo vždycky příliš kořeněné, na sendviči bylo moc hořčice a na Nigelovi moc kolínské. Když se Nigel snažil dělat věci po svém, Winnie ho sledovala jako

ostříž a jen čekala, až to zpacká. A on to zpackal vždycky. Když někdo jen čeká, až něco zpackáte, zaručeně to tak dopadne. Winnie připomínala všetečného podomního obchodníka a se stejnou neodbytností vyžadovala, aby každý vyhověl jejím rozmarům. Když začala žvanit, nebylo před tím úniku.

A zadruhé: Nigel nesnášel barvy – přímo je nenáviděl. Jeho pracovna byla zařízená velmi stroze a úsporně, jakoby natruc Winnie a jejím křiklavým dekoracím roztroušeným po celém domě. Pan Crouch vůbec dělal většinu věcí pasivně agresivním způsobem. Juno pasivně agresivní lidi velmi respektovala. S ničím se nepárali, dělali věci po svém. Jenže bez potřebné kontroly mohlo snadno dojít k malérům. Celý život to vídala na párech ve své ordinaci. Manželé či manželky k ní tahali své odcizené protějšky a požadovali, aby je znovu dala dohromady. „Nemůžete napravit vůbec nic, pokud si neuvědomíte, že váš vztah je v troskách,“ říkala jim. A Nigel si to neuvědomoval. Byl jedináček, jediné dítě svobodné matky, a pravidla, jimiž se v životě řídil, podle toho vypadala. Winnie pro něj byla na prvním místě. Měl vrozenou potřebu pečovat o ženy, a zvláště o tu *svoji*, jenže během let se z něj kvůli tomu stal trochu zatrpklý, nabručený chlap. Možná že zpočátku takový nebyl, ale teď ano.

Na krabici u dveří stálo, že nový zvonek (který Nigel nakonec objednal) vyhrává dětskou písničku „Svit, hvězdičko, svit“. Winnie kvílela nadšením, když to viděla, a Juno se ve skrytu duše potutelně smála. Věděla, že je to od Nigela výsměch, ale jeho blond manželka z toho stejně měla druhé Vánoce.

Juno ještě slyšela, jak se Nigel chvíli zdržel u dveří a pak se vzdálil. Dnes večer žádný zvonek přidělovat nebude.

2

WINNIE

Bylo 18:47, když Winniino auto projelo kolem staré do-
dávky pana Nevinse na příjezdovou cestu. Jakmile za-
parkovala, zlostně pohlédla do zpětného zrcátka. Ta zre-
zivělá kára vyzdobená různými nálepkami stála na ulici
přímo pod jejím oknem. Byla tam poslední tři týdny a Win-
nie už unavovalo dívat se na žlutý obdélník s nápisem *Zu-
říš, kámo?*, který pan Nevins v opilosti přilepil na zadní
okno. Ano, zuřila a nepotřebovala žádnou nálepku, aby
jí to den co den připomínala. Ale dnešní večer si nechtěla
kazit rozčilováním na sousedy. Dnešní večer byl sváteční.

V horním zrcátku si zkontrolovala make-up, čerstvě
nanesený před odchodem z práce. Zdálo se, že je skoro
nenalíčená, jak jinak. To byl její způsob: měla ráda, když
věci vypadaly jednoduše, ale za vším, co dělala, byla ve
skutečnosti spousta potu.

Vystoupila z auta, našlapovala na šterku po špičkách
a dávala pozor, aby se jí podpatky nezabořily do hlíny.

V podpaží nesla tašku. Otevřela boční branku a slyšela Nigela, jak se pohybuje po kuchyni, ještě dřív, než ho uviděla. Kvůli včerejší noci se cítila bídne. Přehnala to. Teď si to uvědomovala. Měla v plánu hned se omluvit, smést to ze stolu, aby si mohli bez syna užít zbytek večera. Nechtěla, aby se věci tak vyhrotily. Poslední dobou ale ztrácela emocionální rovnováhu. Byla to její chyba; někdy sama vyhledávala věci, kvůli kterým mohla být naštvaná, jako kdyby skutečným problémem v její hlavě bylo to, že žádné problémy nemá. Nigel zase raději předstíral, že nic není tak zlé, ačkoli takový nebyl odjakživa. Nenáviděl konflikty a to Winnie vyhovovalo. Kuchyňské okno už bylo v dohledu a Winnie viděla, že Nigel nechal zadní dveře otevřené.

Oddechla si úlevou, když vstoupila do místnosti, kterou považovala za středobod celého domu. Byla čistá, louže ze včerejší noci vytřené, na podlaze neležel ani střípek nádobí. Cítila se mnohem lépe než před pěti vteřinami. Nigel byl hodný muž; všechno uklidil, aby ona nemusela, přestože to byla právě ona, kdo hádku začal.

Tiše za sebou zavřela dveře. Nigel stál zády k ní a zkoumal obsah lednice. V tu chvíli ho Winnie obdivovala. Neslyšel ji přijít kvůli hudbě, pouštěl si „Dreams“ od Fleetwood Mac. Nechtěla ho vylekat, a tak čekala, bokem opřená o kuchyňskou linku. Bylo to divné, ale Winnie někdy nevěděla, jak se má k manželovi chovat, přestože byli svoji už víc než deset let.

Většinou byl okouzlující, vtipný a snadno se s ním povídalo – o všem možném i nemožném. Lidé většinou ani nepostřehli, že nerad mluví o sobě. Když jste se ho ptali, vyhnul se odpovědi a hovor stočil zpátky k vám. Právě proto měla Winnie pocit, jako by svého manžela ve skutečnosti neznala. Jednoduše to nechtěl. Spokojila se s tím,

že k němu prostě patří, byť takový závěr byl poněkud povrchní.

Když se otočil, měla už přichystaný svůj nejzářivější úsměv.

Nigel nadskočil. „Ježiš... tys mě ale vyděsila!“

„Promiň, to jsem vážně nechtěla.“

Neusmál se na ni; byl duchem nepřítomný. Napřímila hlavu a snažila se číst mu v obličeji. Po včerejší noci byl citově vyčerpaný. Když měl problémy, jako by celý strnul – jeho obličej, tělo, všechno měl ztuhlé, povislé, ohnuté porážkou. Přiskočila a objala ho. Tak krásně voněl, a ne kolínskou po holení – *Nigel sám krásně voněl*. Když spolu začali chodit, její nadšené city přijal jako pobavený majitel nového štěňátka. A Winnie se líbilo být Nigelovým novým štěňátkem. Radost, kterou mu přinášela, dávala jejímu životu smysl. Dal jí přezdívku Medvídek. Taková hloupost... ale sladká.

Potom se však stalo něco hrozného.

Růžový závoj, přes který ji zpočátku viděl, nahradilo ostré světlo jako ze supermarketu. Už nebyla jeho Medvídek. Teď byla jen obyčejná stará Winnie. V jejích očích už neviděl lásku pokaždé, když se na něj podívala. Ve svém vztahu byli zabydlení, stal se z něj zvyk. Winnie sice svého muže dál velmi milovala, teď už ho ale viděla lidskýma očima, prostě jako *manžela*.

„Není tu nic k večeři,“ řekl Nigel. Položil jí ruce na záda, ohlédl se přes rameno a zíral do lednice. Winnie si myslela, že žertuje. Zasmála se, chtěla, aby pokračoval a řekl jí, kam spolu vyrazí.

Ale on ukázal na plastové krabičky v jinak prázdných regálech: špagety a rizoto. „Špagety jsou staré,“ oznámil a pak zvedl krabičku s rizotem. „Je tu sotva pro jednoho. Přísahal bych, že toho bylo víc.“

Winnie protáhla obličej a oba krabičku zkoumali. Zapomněl na jejich výročí. Snažila se nezačít křičet. Už jednou zapomněl, hned na začátku vztahu, a tehdy se kvůli tomu cítil opravdu bídne. Tentokrát se však zdálo, že se cítí bídne kvůli něčemu jinému.

„Vajíčka,“ řekl najednou uštěpačně. „Máme krabici vajíček v prášku, kterou nám dal tvůj bratr jako součást té výbavy na přežití.“

„Na naší svatbě?“ zdvihla obočí. Doufala, že slovo *svatba* v jejím muži zažehne jiskřičku poznání, ale Nigel neodpověděl a přehraboval se ve spížírně.

„Proč si prostě nemůžeme vzít...?“

Žádná odpověď. Když se vynořil ze spíže s krabicí v rukou, trochu se jí sevřelo srdce. Už to tak bylo a bylo to na pováženou. K večeri budou mít patnáct let stará vejce v prášku. Winnie otevřela ústa, slova už měla na jazyku, ale pak si všimla tmavé kadeře vlasů na manželově čele. Vypadal jako malý chlapec – jako Samuel. Popravdě ani nevěděla, proč v tu chvíli ztratila řeč a proč se jí to stalo už tolikrát. Milovala toho muže, příšerně. Nebyla si však vůbec jistá, jestli on stále miluje ji. Dnes mají patnácté výročí svatby a k večeri patnáct let starý polotovar.

Během jídla mluvil Nigel o knize. Winnie obvykle naslouchala pozorněji, ale dnes byla vzteklá, protože zapomněl na jejich výročí a místo toho žvanil o něčem, co ji vůbec nezajímá. Myslí si snad, že ji nečetla? Byl to Stephen King, proboha. Při pomyšlení na tu tlustou bichli se jí vybavovaly jen emoce jako utrpení a zoufalství.

Dívala se, jak ze lžice křupansky srká tu podivně zbarvenou šlichtu, lhostejný k jejímu odporu. *Proč má takový hlad?* Všimla si kečupu, který jejich výroční večeri dodával atmosféru místa zločinu. Zvedla sklenici vody a zhluboka se napila ve snaze uvolnit nepříjemně stažené hrdlo.

V kuchyni byla zima. Winnie chtěla vstát a zavřít dveře, ale byla příliš unavená. Nigelův hlas zněl jako tupé bubnování, poslouchala raději jen ten rytmus než jeho slova. Uvažovala, jestli mu má dát dárek, který pro něj koupila. Mohl by se potom cítit provinile, jenže ona z toho dárku byla nadšená. Nakonec neřekla nic, postrkovala svou porci „vajíček“ po talíři a nakonec ji vyhodila do odpadu. Nechtěla Nigela naštvat, potřebovala, aby byl v pohodě.

Chtěla se ještě naposledy pokusit o další miminko, než její vaječníky definitivně přestanou sloužit. Její přátelé si mysleli, že se zbláznila – měla zdravého třináctiletého syna, tak proč by, pro všechno na světě, měla chtít prožít to všechno znovu? Při skládání talířů do myčky se ty důvody snažila vyjmenovat: protože si to napoprvé neužila, protože cítila, že Samuelovi dluží vztah ještě k někomu jinému než k ní a Nigelovi, a hlavně proto, že chtěla mít někoho, kdo by ji bezpodmínečně miloval. Než ale všechny ty hezoučké modré talíře nacisty do myčky, všechny důvody jí začaly připadat falešné a banální. Oči se jí zalily slzami. Nigel dál seděl u stolu a skelnýma očima projížděl seznam v telefonu. Nesnášela, když takhle seděl, s kotníkem jedné nohy ležérně položeným na koleně té druhé. Stoupala si čelem k lednici, aby zakryla slzy, které jí tekly po tvářích.

První, čtvrtý, osmý a patnáctý; to byly nejtěžší roky jejich manželství. Někdy za problémy mohla spíš ona a někdy Nigel. Za patnáct let se toho stalo tolik. Ale bez ohledu na to, co všechno Nigel zpackal a jaké problémy v jejich manželství zavinil, nikdy to nebylo tak zlé jako to, co zavinila ona. Věděla to a on to věděl také.

Ve skutečnosti je drželo pohromadě to, co je rozdělovalo.

3

WINNIE

První rande s Nigelem jí dohodila sestřenice Amber, která prý „znala jednoho kluka“.

Ten kluk se jmenoval Nigel Angus Crouch, a kdyby Winnie jeho celé jméno znala ještě před první schůzkou, pomyslela by si: „Hrůza.“ Sestřenice Amber si je naštěstí během dohazování nechala pro sebe. Do státu Washington se z New Yorku přistěhovala přesně před rokem, a už tu znala víc lidí než Winnie, která tady vyrůstala.

„Jakého kluka? Odkud ho znáš?“

„Kevin ho zná. Prý se zrovna pokouší začít nanovo, včetně randění.“

„Začít nanovo? Jak to myslíš?“ Pokud šlo o výběr mužských, Winnie Amber moc nevěřila. Sestřenčin poslední přítel choval doma hady. Otřásla se odporem, když si vzpomněla, jak ji Amber přinutila *ovínout* si jednoho z nich kolem sebe. Ta ohavná šupinatá šála jí svírala krk vražednou silou. Amber si nyní potáhla z cigarety a odpověděla až po několika vteřinách:

„Byl zasnoubený. Myslím, že za sebou má drsný rozchod.“ Při vypouštění kouře našpulila pusu do přehnaného, takřka komiksového O. Winnie kouř odehnala stranou. „Jeho snoubenka nechtěla děti. Hele, on je fajn... možná trochu divný... Vypadá roztomile, to máš přece ráda, ne?“

Ať už to znamenalo cokoli, Winnie okamžitě souhlasila, protože rande neměla už šest měsíců a začínalo jí to chybět. Amber naplánovala schůzku prostřednictvím SMS zprávy. Seděla přitom na zahradní židli a tentokrát sama odháněla od Winnie kouř. Ten kluk obratem souhlasil. Winnie tušila, že už je nejspíš taky žíznlivý. Domluvili si večeri v jednom podniku v centru, měli se potkat přímo tam, a pokud by se všechno vyvíjelo dobře, zajít pak ještě na drink do baru Von. Ale když se ten den přiblížil, vůbec se jí tam nechtělo. Její kamarádi se chystali na koncert do parku Marymoore, jeden z nich nakonec odřekl a zůstala volná vstupenka. Chtěla mu poslat esemesku a schůzku zrušit, jenže on ji předešel.

Tak trochu jsem tě stalkoval na sociálních sítích a pořád se nemůžu rozhodnout, jestli by se ti víc líbila těsná kožená bunda, nebo sako.

Winnie, která dosud ležela na zádech v posteli, se náraz posadila. Na tuhle záležitost měla jasný názor. Byla ochránkyní zvířat; zastávala teorii, že zvířatům jednoho dne dojde trpělivost, naštvou se a vezmou si svět od lidí zpátky. Jejich spravedlivého hněvu zůstanou ušetření jen vegetariáni, s větší pravděpodobností pouze vegani. Z toho důvodu zvířata nejedla, nenosila na sobě jejich kůže a nevěznila je v klecích.

Umělá kůže, nebo pravá? esemeskovala zpátky. Na sobě měla mikinu s kapucí, s nápisem Nirvana a žlutým

rozesmátým obličejem. Kolem prstu si navíjela šňůrku a čekala na jeho odpověď.

Umělejší už být nemůžu, odpověděl. Líbil se jí jeho suchý humor i to, že si ji vyhledal na sociálních sítích. Snažila se o to samé, ale profil měl nastavený jako soukromý a na jediné dostupné fotografii se do objektivu zubila hned pětice mladých mužů. Winnie neměla ponětí, který z nich je on.

Napsala své partě, že na ten koncert nakonec nedorazí, a místo toho se nachystala na večeři.

Jak se ukázalo, Nigel byl pravým opakem kluka, jakého si v duchu představovala. Byl malý, ačkoli dobře stavěný – vyrýsovaný jako gymnasta. Husté černé vlasy měl stylově sčesané dozadu. Když se s ní v restauraci zdravil, oblečený do tmavých džínů a bílého trička, okamžitě pocítila zklamání. Představovala si, že bude větší frajer, jenže teď tu stál, s fádním obličejem a očima v tom nejnudnějším odstínu hnědé. Pozorně si ho prohlížela – představila si ho s bradkou a oblečeného v barvách lépe ladících s jeho pletí – a najednou se jí myšlenky popletly. Nigel se usmál. Ta proměna byla tak ohromující, že se okamžitě zastyděla. Teprve teď si všimla, že nemá jen tak ledajaké džínsy, byly značkové. Natáhla ruku, aby si uhladila vlasy vzadu na krku, a potom jimi projela po celé délce, dokud jí nevyklouzly z prstů. Nigel to všechno pozoroval s pobaveným výrazem jako někdo, kdo obhlíží taneční parket.

„Umělá nervozita, nebo pravá?“ Jeho smyslná ústa se roztáhla v líném úsměvu.

Winnie zalechtalo v břiše. Nebyla v rozpacích z toho, že ji parodoval. Díky tomu jí naopak připadal starší a víc sexy.

„Zeptej se mě znovu, až si dáme drink,“ řekla rozhodně.

Než donesli večeři, Winnie už pila svůj třetí koktejl a spíše než na Nigelův fádň obličej se soustředila na jeho

ruku, kterou jí pomalu přejížděl od kolene vzhůru. Už si nemyslela, že je nudný. Ve skutečnosti nikdy nebyla víc rozrušená. Sexuální chemie nepochybně zafungovala, ale nebylo to jen tím. Jestliže jí Nigel až do toho prvního úsměvu připadal nezáživný, ve všech dalších ohledech byl výjimečný. Celý večer nespustil oči z její tváře, dokonce ani když po něm pomrkávala servírka v upnutých šatech. Zatímco Winnie mluvila, často sklouzl pohledem na její ústa a ona se při tom zavrtěla na židli. A kladl jí inteligentní otázky. Ty otázky byly tak vážné, že cítila smutek a úlevu zároveň, když odpovídala. „Jak tátova smrt ovlivnila to, jak jsi vnímala matku?“

Před Nigelem chodila Winnie jen se samými sportovci. Vlastně s docela různorodým výběrem: byl mezi nimi ragbista, tenista, rozehrávač v americkém fotbalu a profesionální rybář. Později často přemýšlela o tom, proč ji Nigel přitahoval. Nebyl ani vzdáleně její typ. Sexy jí připadal díky svému neochvějnému přesvědčení, že její typ je. Jeho sebedůvěra byla tak troufalá, při jeho mdlých rysech a malé postavě tak nemístná, že to Winnie až fascinovalo. A vzrušovalo. Na první rande navázali hned další večer a viděli se i o den později. Během měsíce se Winnie nastěhovala k Nigelovi do bytu (byl blíž k centru než její) a po krátkých šesti měsících se zasnoubili. Možná že tehdy s ničím neotálel, protože po předchozím vztahu už zoufale potřeboval ženskou, ale teď, o patnáct let později, tu stále byli spolu a žili ve Winniině vysněném domě.

Dokonce i její přátelé jej už dávno přijali, ačkoli příležitostně dělali poznámky o nedostatku Nigelova nadšení pro jejich pravidelné společné akce. Připadalo jí až legrační, jak se chlubili svými čluny nebo výstředními cestami do Evropy a jak se Nigel tvářil... znuděně. „Nemůžeš aspoň předstírat zájem?“ kárala ho.

„Jsou tak děsně škrobení a falešní, Winnie. Nestačí, že s nimi i tak dokážu celkem vyjít? Můžeme to tímhle konstatováním uzavřít, prosím?“ Zasmála se a pak se milovali. Nigel byl chytrý a Winnie krásná. Pěstovala si svůj dokonalý život, ani to však nestačilo k vymazání minulosti.

Nebýt toho domu, Nigel mohl být šťastný. *Zkus to říct jinak*, opravila se v duchu. Nebýt toho domu, Nigel mohl být šťastný s ní. Nigel často vtipkoval, že ten dům je prokletý. A Winnie věděla, že si to opravdu myslí. Pověřivost měl po své matce a domu kladl za vinu většinu jejich problémů. Ať jej však nenáviděl sebevíc, Winnie jejich dům na Turlin Street milovala. Jistým způsobem si je vybral. Byl možná poněkud drsný – v některých místnostech bylo trochu těžší jej milovat –, ale pořád to byl velmi dobrý dům. A ještě důležitější bylo, že jejich přátelé jim ho záviděli. *Dům v Greenlake! To je skoro stejná paráda jako mít dům u Washingtonova jezera!* Říkali to všichni a Winnie se v takových chvílích tetelila blahem. Jistě, od těch dob uplynulo patnáct let a většina z nich už měla tři děti a svůj vlastní dům u Washingtonova jezera.

Vlezla do vany, a zatímco jí voda stoupala k ramenům, zavřela oči. Dostat dnes večer Nigela do nálady bude dost těžké, a tak si Winnie o svém výročí užije alespoň horkou koupel.

Winnie měla sklon jít tvrdě za tím, co opravdu chtěla. A kdyby k sobě byla upřímná, musela by přiznat, že tím zřejmě začaly i jejich problémy. Chtěla dům v Turlin Street a oni zaplatili obrovské peníze za to, aby žili v domě, který Nigel nenáviděl. Winnie věděla, že nebýt jí, Nigel by žil někde v centru v jedné z těch novostaveb, v nichž se odráží obloha a jsou v nich kavárny Starbucks a tělocvičny. Nigel na rozdíl od ní nevyrůstal v rozlehlém venkovském domě s bratrem dvojčetem a třemi sestrami. Jeho matka

žila sama, těžce pracovala a bývala unavená do morku kostí. Raději si pronajala nějaký malý moderní byt, než aby uvažovala o koupi čehokoli vlastního.

Dům jim – nebo spíš jí – tak nějak spadl do klína. Po měsících nabídkových válek, spoustě neúspěšných prohlídek a vláčení se od jednoho vzorového domu ke druhému se jednoho dne sama bez Nigela vydala do Greenlake, aby si vyčistila hlavu. Kvůli bydlení se v jednom kuse hádali. Zaparkovala auto na kraji chodníku právě ve chvíli, kdy majitel do trávníku před domem zapichoval ceduli s nápisem Na prodej. Ani nevypnula motor, vyskočila z auta a v nových značkových teniskách New Balance sprintovala přes trávník k němu.

„Koupím ho,“ řekla a sotva popadala dech. „Váš dům. Prodáváte ho, ne?“

Dřívější majitel později vyprávěl, že Winnie vytáhla ceduli ze země a opřela ji o zadní kapotu svého BMW. Pláclí si o tři měsíce později.

Její vzpomínky na těch dvanáct týdnů byly zamžené. S majitelem se přetahovali o spoustu maličkostí, ale nakonec jejich nabídku přijal. Zničehonic z nich byli majitelé velmi starého a velkého domu. Na prvotřídním místě. „Vážně, Nigeli. Kdo by nechtěl žít v Greenlake,“ řekla Winnie, když zavěšení jeden do druhého kráčeli ke svému novému domovu, pouhých dvacet minut po podpisu smlouvy. Oči měla stejně rozšířené jako ten den, kdy ji Nigel požádal o ruku.

Bydleli v domě necelý rok, když začalo silně protékat střechou. Nigel dal za novou skoro všechny své úspory. Pak, krátce poté, co si domů přinesli Samuela, objevili v podkroví zčernalou plíseň, kterou bylo nutné odstranit. Zatímco probíhaly opravy, žili s právě narozeným děckem měsíc v hotelu. Po několika letech si Nigel vzal do hlavy

přístavbu, nový samostatný byt, do něhož by se z hlavního domu vcházelo pouze přes jeho pracovnu.

„Není tu snad dost místa?“ namítla Winnie. Nigelovi s ní evidentně docházela trpělivost, pokud by se v tom dál vrtala, skončilo by to hádkou.

„Můžeme to pronajímat, kdyby někdy nastal problém s penězi. A upřímně řečeno, ten může přijít brzy, po tom všem, co jsme do domu už vrazili,“ vysvětloval a jeho žena jen bledla v obličeji. Dodal ještě: „Taky to může zvýšit cenu nemovitosti.“ Jako by ji to snad zajímalo. Při zmínce o nějakém uskromňování se jí stahovaly vnitřnosti. Podle ní byly peníze jediné od toho, aby se utrácely.

„Díval jsem se na naše finance a...“

„Udělej to,“ řekla Winnie. „Jsem si jistá, že víš, co děláš.“ Okamžitě šla zavolat Amber.

„Má pravdu.“

Winnie v telefonu slyšela bouchnutí dveří od auta. Amber teď pracovala jako makléřka, možná právě přijela na prohlídku domu.

„Zhodnotí to majetek a jasně, můžeš to nabídnout přes Airbnb. A hele, Winnie, to teď letí.“

„Mně se to teda moc nezdá,“ odsekla Winnie.

Nigelovi to však nevymlouvala. Tohle kolo ho nechala vyhrát. Navíc to nejspíš *byl* dobrý obchodní nápad. Jistě s tím nezačal proto, že by chtěl mít v domě cizího člověka – byla to prostě *alternativa*.

Když Winnie vyšla z koupelny, Nigel byl dole a vybaloval nákup ze dvou recyklovatelných tašek. Prohlížela si nakoupené věci a doufala, že najde blahopřání nebo bonboniéru, ale nebylo tam nic vzrušujícího kromě nového otvírače na konzervy. Najednou se zlobila sama na sebe. Co si jako představovala? Ohňostroj a šampaňské? Nigel byl hodný muž a miloval ji. S tím byla spokojená. Usmála

se na něj, zatímco mu pomáhala všechno uklidit. Když později leželi v posteli a on se k ní přitulil, nebránila se, i když se jí moc nechtělo. Nad krásným společným večerem už prostě zlomila hůl. Ale nechala ho a on usnul jako nevinátko pár minut potom. Ani si nevšiml, že Winnie dlouho do noci pláče.

Protože teď, všechny ty roky po té hrozně věci, která se stala přímo tady v domě na Turlin Street, vlastně nevěděla, jestli jí vůbec kdy bude něco stačit.